

POVÍDKY

Kde se stírá hranice mezi Světlem a Tmou?

Vždyť jedno bez druhého nemůžou existovat.

Jsou jako milenci odsouzení být si věčně na dosah ruky a zároveň na míle vzdálení.

Záleží vážně tolik na tom, jakou barvou si nás Šero označí?

Každý z nás je přece zodpovědný za svoje vlastní činy. Za svoje svědomí.

Všichni milujeme a nenávidíme.

Všichni bojujeme za svou věc, každý svým vlastním způsobem.

Nakonec za nás rozhodne čas.

Nebe nad Prahou bledlo nesmělým úsvitem. Poslední březnová neděle měla být pošmourná a chladná.

Na vyšehradských věžích odbíjelo šest. Po dramatech posledních hodin nebylo nikde ani stopy. Jen na jednom místě se v Šeru začal rychle rozrůstat modrý mech a zakrýval tak tmavé skvrny od krve.

V noci navždy odešli dva Jiní.

Noční Hlídka přišla o svého Nejsvětějšího.

Denní Hlídka ztratila přítelkyni, členku rodiny.

Oba obětovali svoje životy, aby zachránili stovčaté město a své blízké.

Světlý a Temná.

Za každých okolností musí panovat rovnováha. Šero to ví, jenom my jsme to ještě tak docela nepochopili.

Nikdy se nevezmeme za ruce a nepůjdeme společně bojovat bok po boku proti všemu zlu na tomhle světě. Na to jsme příliš rozdílní. A vlastně je to tak správně - každá strana zatěžuje jednu miskou vah.

Ale trochu toho respektu a tolerance bychom vůči sobě možná najít mohli.

Protože záleží jen na nás, zda měla Ateronova a Sakeenina oběť nějaký smysl. Záleží jenom na nás, jak využijeme příležitost, kterou nám dali.

Za Prahu se stojí za to být.

Za Prahu možná dokonce stojí za to umřít.

Ale jestli skutečně existuje něco, za co má smysl položit život, jsou to ti, které milujeme.

V neděli to vyšlo v novinách. Jenom krátké parte, aby se vědělo, k čemu došlo. I když většině Prahy ten stručný článek řekl jediné - že Hlídky dělají svoji práci.

Za cenu největší.

Někdo si možná povzdechl a potřásl hlavou. Jak už to tak nad úmrtním oznámením lidi dělají. Nikoliv z lhostejnosti, ale z pocitu povinnosti vyjádřit účast nad ztrátou života.

Ne - Jiní v Praze si nemohli uvědomit plný rozsah toho, před čím je Hlídky chránily. Před čím je zachránili Temná a Světlý tím, že za ně položili svůj život. Nevědomost je totiž ohromně sladká a všichni se jí drží seč mohou, aby jim pravda nezbořila jejich malé světy plné iluzí.

Pravda totiž bolí - proto zůstávají velké oběti nepovšimnuty nebo oceněny soustrastným povzdechem.

Noviny zítra vydají jiný článek. Takový, aby nebolel, aby se líbil.

A svět poběží dál, zdánlivě netečný k tomu, co se stalo.

Jenom na Vyšehradě uvadnou dvě růže - bílá a rudá - které tam zanechaly starostlivé ruce. Ruce těch kteří vědí, kteří vidí...

A pokud je někdo sebere - třeba děvče, které se vede za ruku s vysokou ženou v tmavém kabátě - zůstanou jako němí svědci našeho smutku. Možná si je to dítě doma usuší, schová - protože pro ni budou mít zvláštní význam.

Možná to budou právě tyhle dvě růže, které se stanou svědkem toho, jak poprvé vstoupí do Šera. Malá, zelenooká dívka.

A Šero ji označí...

Nezáleží na tom, jak. Nezáleží, zda bude Temná, nebo Světlá. Zrozená k velikosti nebo jedna z mnoha.

Podstatné je, že dva padli, aby ona - a jí podobní - mohli vůbec žít.

Zatím si bude hřát dva zkřehlé květy na prsou a ruku v ruce se svou matkou - protože nikdo jiný to být nemůže - se ztratí v houstnoucí tmě, která přikryje město.

[Úvodní povídka - PH XI "Přestavba" \(jaro 2014\)](#)

[Intermezzo - PH "Jiná Hra" \(podzim 2012\)](#)

[Úvodní povídka - PH "Jen pár kapek" \(léto 2012\)](#)